

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ Ἀνίτα ἀποφασίζει νὰ ὀμιλήσῃ

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐσηκώθη ὁ Ἀντώνιος ἐτρέξε νὰ ἰδῇ τί ζημίας εἶχε προξενήσῃ ἡ θύελλα.

Ἐύρε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐντρόμου ἀκόμη καὶ καταγινομένους νὰ στερεώσουν τὴν στέγην τῆς μπαράγκας.

— Τί καταστροφή ἀπόψε, κύριε διευθυντά! εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος χαιρετῶν τὸν Ἀντώνιον. Ὅλη τὴν νύκτα δὲν ἐκλεισα μάτι. Ἡ σκηνή, ὅπου κοιμούμαστε, εἶχε πλημμυρήσῃ... Εὐτυχῶς ἡ μπαράγκα δὲν ἔπαθε μεγάλας ζημίας.

— Νά, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, πάρε ἕνα ναπολεόνι νὰ τὸ μοιρασθῆτε. Εἶνε ἀπέναντι τοῦ χρέους. Αὐτὲς τρεῖς ἡμέρες περιμένω ἕνα καλὸ ἔμβασμα... καὶ θὰ πληρωθῆτε. Ἐννοια σας, μέχρι λεπτοῦ!

— Πολὺ καλὰ, κύριε Ἀντώνιε. Ἐχομε παράστασι ἀπόψε;

— Ἐπαθαν τίποτα οἱ σκηνογράφεις;

— Τὸ παραμικρόν.

— Τότε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰγαβληθῇ ἡ παράστασις.

Ὁ Χρήστος ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα τὴν θυελλώδη ἐκείνην νύκτα. Ἐβλεπε διαρκῶς εἰς τὸν ὕπνον τοῦ τῆν Ἀνίταν, δερομένην ἀλύπητα ὑπὸ τῆς γραίας καὶ καταπνίγουσαν τὰς κραυγὰς τοῦ πόνου διὰ νὰ μὴ τὴν ἐξερθεῖν περισσότερο. Ἦσθάνετο ἐπιδητικῶν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανιδῇ τὸ γρηγορώτερον τὴν μικρὰν θεατρίναν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν κακὸν ὄνειρον. Καὶ μόλις τὴν εἶδε μακρόθεν, μεταβαίνων εἰς τὴν Φυλλάδα, ἐπέσπευσε τὸ βῆμά του.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Τὰ μάτια σου, Ἀνίτα, εἶνε κόκκινα. Ἐκλαφες;

ΑΝΙΤΑ: — Νάι, Χρήστο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μὴ ἀγανάκτησιν: — Σ' ἐκτύπησαν πάλι;

ΑΝΙΤΑ: — Ὅχι. Φοβήθηκα τ' ἀστραπόβροντα. Μοῦ φάνηκε πὼς ἐπεσε πάνω μας κεραυνός. (Πλησιάζουσα τὸ παιδίον μὲ δειλιάν:) Δὲν εἶπατε τίποτε τοῦ θείου σας;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὅχι! δὲν μοῦ εἶπες νὰ μὴ τοῦ πῶ;

ΑΝΙΤΑ: — Τί καλὸς ποῦ εἶσθε!

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Δὲν θέλω νὰ κλαῖς.

ΑΝΙΤΑ: — Ὁ Ἀντώνης θὰ ἔλθῃ σήμερα

ἔσταν πύργον νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρία...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Πέ του νὰ σὲ πάρῃ μαζί του.

ΑΝΙΤΑ: — Δὲν τολμῶ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Θέλεις νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία Ἐδφημία;

ΑΝΙΤΑ: — Ὅχι, Χρήστο. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς βλέπουν πολὺ συχνὰ μαζί. Θὰ νομίσουν πὼς σὰς λέω τὰ μυστικά τους.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μὰ ἔχουν τόσφ κακὰ μυστικά;

Πρὸς στιγμὴν ἡ Ἀνίτα ἐσχέθη νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὸν Χρήστον πᾶν ὅτι εἶχεν ἀκούσῃ. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀκόμη τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀντωνίου, ἀπεκρίθη μὲ κάποια ἀμνηχανίαν:

ΑΝΙΤΑ: — Μαλώνουν καμμιά φορὰ καὶ βρίζονται ἄσχημα μεταξύ τους.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Δὲν τοὺς ἀφίνεις;

ΑΝΙΤΑ: — Μακάρι νὰ μπορούσα... Μὰ ποῖς γυρίζει νὰ κτυπᾷ τὴν μικρὴν σαλιμπάγκα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἡ θεία Μαριάννα...

ΑΝΙΤΑ, μὲ βαθὸν στεναγμόν: — Θὰ ἦταν μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὁταν θέλης, τῆς τὸ λέγω.

ΑΝΙΤΑ, ζωηρῶς: — Ὅχι τώρα, ἀργότερα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μ' ἂν φύγετε ἀπὸ τὸ Λενεβέν, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ, καὶ θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

ΑΝΙΤΑ: — Ἄν μοῦ συμβῇ κανένα κακό, θὰ ζητήσω τὸν κύριον Κερούελ.

Ἐνθυμήθη τὴν ἀπειλὴν τοῦ Ἀντωνίου, ὅτι θὰ τὴν ἐπετοῦσεν εἰς τὸν δρόμον ὅταν θὰ ἔφρουαν ἀπὸ τὸ Λενεβέν...

Διατὶ λοιπὸν ἐπέμενε νὰ σιωπᾷ, ἐνῶ αὐτὸ προφανῶς τὴν ἐθασάνιζε;

Δὲν ἐσυλλογιζέτο τόσον τὸ ξύλον ποῦ θὰ ἔτρωγε ἄλλ' ὑπέκρινε εἰς αἰσθημα ἀπείρου λεπτότητος, ἐφοβέτο νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὸν ἴδιον κίνδυνον, νὰ περιπλέξῃ εἰς μίαν δυσχερῆ ὑπόθεσιν, τὸν μόνον ἀληθινὸν φίλον ποῦ συνήντησε κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς θλιβερᾶς τῆς ζωῆς...

Καὶ δὲν εἶπε τίποτε!

Εὐτυχέστερος σήμερον ὁ Χρήστος, εὔρε τοὺς φίλους τοῦ νὰ τὸν περιμένουν εἰς τὸν κήπον τοῦ πύργου. Μόλις τὸν εἶδαν, ἔτρεξαν καὶ τὸν ἐπῆραν, ὁ Φρειδερίκος ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι καὶ ἡ Καρλόττα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Ἡ θεία Γερτρούδη εἶνε καλλίτερα!

ἀνήγγειλε σοβαρώτατα ἡ Καρλόττα κοι-

μάται ὁμοῦ καὶ ἡ μαμμὰ μᾶς ἐμήνυσε μὲ τὴν καμαριέρα νὰ παίζωμε ἔσταν κῆπο. Μὰ γιατί φαίνεται ἔτσι λυπημένος, Χρηστάκη; Μὴ εἶνε ἔσταν κρεβάτι καὶ ἡ κυρία Μαριάννα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἄ, ὦχι!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Μὴν εἶσαι ἄρρωστος;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὅχι... Ἀλήθεια εἶμαι λυπημένος, μὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Ἀπὸ τὴν ἀποφινὴ κακοκαιρία...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ἴσως.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Ἄκουσε τὸν κεραυνὸ; Ἐγὼ φοβήθηκα πολὺ κ' ἐκουκουλώθηκα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Καὶ τί βροντές, τί ἀστραπές...

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Καὶ ἀέρας πολὺ δυνατός! τὰ παραθυρόφυλλά μας ἐκτυπούσαν ἔσταν τοῦχο... Κοιμήθηκα πολὺ ἄσχημα ὄλο κακὰ ὄνειρα ἐβλεπα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὅχι... εἶχα πάη χθὲς τὸ βράδυ ἔσταν θεάτρο μὲ τὸ θεοτὸ Ὁωμά.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ, περιφρονητικῶς: — Στὴ μικρὴ θεατρίνα, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πλακώσουμε προχθὲς μὲ τ' ἀμάξι;

ΧΡΗΣΤΟΣ μὲ λύπην: — Εἶνε πολὺ δυστυχῆς, δεσποινίς Καρλόττα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Δὲ βαριέσαι! μιά σαλιμπάγκα ποῦλα!

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Τρεῖς περισσότερες φορὲς τρώει ψωμὶ ξερό... Τὰ μαγκάκια τῆς ρίχνουν πέτρας καὶ κρούεται γιὰ νὰ κλαίῃ... Καὶ ὁμοῦ, δεσποινίς Καρλόττα, ποτέ τῆς δὲν ἔκαμε κακὸ σὲ κανένα.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Οἱ σαλιμπάγκοι εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι. Κλέβουν τὰ μικρὰ παιδιὰ.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Τί εἶδες ἔσταν θεάτρο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Τὴν «Ὀρφανὴν τῆς Γεφύρας τῆς Παναγίας».

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Ἦταν εὐμορφο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὅλοι ἐσκοπούζαν τὰ μάτια τους μὲ τὸ μαντήλι.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα νὰ βλέπω γυμνασμένους σκύλους καὶ ἄλογα ποῦ χορεύουν μὲ τὴ μουσική. Εἶνε πῶς διασκεδαστικὸν Ἀλήθεια, Καρλόττα;

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Ἡ μαμμὰ μὲ πηγαίνει στὰ Ἀνδρείκελλα τῶν Ἡλυσιῶν. Εἶνε μιά κούκλα ποῦ γελᾷ καὶ κρατεῖ ἕνα ξύλο ἔσταν χέρι, ἔτσι, κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ξύλο κτυπᾷ μίαν ἄλλη κούκλα ποῦ ξεφωνίζει.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ συνομιλία διεκόπη ὑπὸ τῆς κυρίας Λεντούκ, ἡ ὁποία πλησιάζουσα τὸν ὄμιλον, ἠρώτησε μὲ μειδίαμα:

— Τί ὄραϊα πράγματα λέτε, παιδιὰ μου;

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Νά, ὁ Χρήστος μᾶς λέει γιὰ τὸ θεάτρο τὸν πῆγε χθὲς τὸ βράδυ ὁ θεός του.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Θὰ πάμε καὶ μεῖς, μαμμὰ; Εἶνε πολὺ ὄραϊα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κλαῖνε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι, ἂν ἔδιναν ἀπογευματινὸς ὅπως ἔσταν Παρίσι. Τὸ βράδυ τὸ θεάτρο τελειώνει ἀργὰ καὶ τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ κοιμούνται νωρίς.

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε τοῦ κυρίου Ἀντωνίου νὰ κάμῃ καὶ ἀπογευματινός.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Ποῖς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Ἀντώνιος;

ΧΡΗΣΤΟΣ: — Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Θὰ ἔλθῃ σήμερα νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ εἰκοσάφραγκο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ: — Ἡ εὐγνωμοσύνη σπανίως ἀπαντᾷται εἰς τέτοιου εἶδους ἀνθρώπους. Τὸν ἐκτιμῶ πολὺ γι' αὐτό...

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Αὐτὸς ὁ κύριος θὰ μπορούσε ἴσως νὰ μᾶς κάμῃ καμμιά παράστασι ἔσταν κῆπο.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Τοῦ γράφουμε νὰ φέρῃ μαζί του καὶ τὴ μικρὴ θεατρίνα; Ὁ θὰ τῆς δώσω δικὰ μου φορέματα, γιατί τὰ δικὰ τῆς εἶνε τρύπια καὶ γιατί εἶνε πολὺ δυστυχισμένη.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ, ἀσπασομένη τὴν Καρλότταν: — Μπράβο, παιδί μου, ἔχεις καλὴ καρδιά.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ: — Γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸ Χρήστο, μαμμὰ, γιατί προτιθέτω μ' ἐμελαγχόλησε πολὺ ποῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ μικρὴ θεατρίνα.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ: — Μαμμὰ, ὁ κύριος Ἀντώνιος μπορεῖ νὰ μᾶς διασκεδάσῃ καὶ μὲ τὸ Μπιριμπῆ σὰν κ' ἐκεῖνο τὸν ἀστεῖο ἔσταν ἵπποδρόμιο, ποῦ ἐκαθαλλίκευ ἕνα γαῖδαρο ἀνάποδα θυμαστὴ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Σύνταγμα ἀνεκλήρου ῥύθη εἰς τὴν Τουρκίαν πρὸς τριῶν σχεδὸν μηνῶν. Εἴμπορετε νὰ φαντασθῆτε εὐκόλως πόσα πράγματα διέβασα εἰς τὰς ἐφημερίδας, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, διὰ τὸ μέγα καὶ σπουδαῖον γεγονός: Σοβαρὰ ἄρθρα, ἐνθουσιώδεις περιγραφὰς ἐορτῶν, ποιήματα, λόγους, ὕμνους πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, ὅ,τι θέλετε. Ἐ, λοιπόν! τίποτε δὲν μὲ συνεκίνησε περισσότερο, τίποτε δὲν μοῦ παρέστῃσε ζωηρότερα καὶ ἀπτότερα τὴν εὐτυχὴ μεταβολὴν τοῦ καθεστώτος, τίποτε δὲν μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω καλλίτερα τὴν σημασίαν τῆς διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ὅσον μίαν ἐπιστολὴν συνδρομητρίας μας, ἀπὸ κάποιον πόλιν τῆς Τουρκίας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀνεκοίνωσε προχθὲς ἡ Διάπλασις.

Ἡ φίλη μας αὐτὴ ἔγραφε: «Ἀρχίσαν τὰ μαθήματα. Δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, μὲ τί χαρὰν πηγαίνω φέτος εἰς τὸ Σχολεῖον. Διότι τώρα ποῦ ἔχομεν Σύνταγμα καὶ Ἐλευθερίαν, ἡ λογοκρισία κατηργήθη, καὶ διδασκόμεθα, ἐδῶ εἰς τὴν Τουρκίαν, μὲ τὰ ἴδια βιβλία, τὰ ὅποια ἔχετε καὶ εἰς εἰς τὸ ἐλεύθερον Κράτος. Μανθάνομεν ἀκόμη καὶ Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, μάθημα ποῦ ἕως τώρα μᾶς ἦτο ἀπηγορευμένοι. Κρυφά, μὲ φόβον καὶ μὲ κίνδυνον, ἐπρωμηθεύομεθα πρὶν κανένα βιβλίον, διηγούμενον πὰ καταρθώματα τῶν προγόνων μας. Τώρα εἴμποροῦμεν, καὶ εἰς τὸ σπῆτι καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον, νὰ διαβάζωμεν ὅ,τι θέλομεν. Ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, ἐγὼ δὲν ἤξευρα παρὰ κάτι ἄφρες-μέσες, μερικά ὀνόματα ἡρώων καὶ μαχῶν... Τώρα τὰ μανθάνω ὅλα. Δι' αὐτὸ πηγαίνω φέτος μὲ τόσην χαρὰν εἰς τὸ Σχολεῖον. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πλέον μαθητρία Ἑλληνίς, ὅτι ἐκπαιδεύομαι ἑλληνοπροσεκῶς. Φαντάσου, ἀγαπητὴ μου! ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Καλλιγραφίαν, μᾶς δίδουν νὰ γράφωμεν στίχους ἀπὸ τὸν Ὑμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ Σολωμοῦ: Ἀπ' τὰ κούκαλα βγαλμένη — τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, — καὶ σὰν πρῶτ' ἀντιρωμιμένη, — χαῖρε, ὦ, χαῖρε Λευτεριά!»

Τὰ καίμενα τὰ Ἑλληνόπουλα! Πῶς ἐζούσαν ὡς τώρα εἰς ὅλην τὴν Τουρ-

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)
(Τέλος· ἴδε σελ. 358)

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῆς γιαγιάς, ἡ μικρὰ Λιλίκα ἐκατσούφιασε καὶ ἀποκρίθη:

— Μὴν τὰ ρωτᾶτε, γιαγιάκουλα!

— Τί; ἡ ὄραϊα κορδέλλα πέταξε ὡς τὰ σύννεφα, ὡς τὰ μεσοῦρανα, καὶ τὴν ἔχασες;

— Ὅχι, ἀπεναντίας. Μιά στιγμὴν κατέβηκε πολὺ χαμηλά καὶ κατάρθωσα, τέλος πάντων, νὰ τὴν πιάσω. Ἀλλὰ τὴν ἔπαθα χιῶτικη. Φαντασθῆτε, γιαγιά!... Ἡ ὄραϊα μου κορδέλλα ἦταν ἀπλούστατα χάρτινη, καὶ μόλις τὴν ἔπιασα, ἐσχίσθηκε.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ἡ γιαγιά. Φαίνεται πὼς θὰ ἦταν ἡ οὐρὰ κανενὸς ἀετοῦ.

— Τὸ βρήκατε, γιαγιάκα! ἐφώνασεν ἡ Λιλίκα. Ἦταν, ἀλήθεια, οὐρὰ ἀετοῦ. Καὶ ὅταν σήκωσα πάλι τὰ μάτια μου καὶ κύτταξα τὸν οὐρανὸν καλλίτερα, τὸν εἶδα τὸ χάρτινον ἀετὸ ἐκεῖ πάνω, ψηλὰ-ψηλὰ, μέσα σὲ μίαν ἀκτί-

βλέπουμε, ὅπως μᾶς φαίνεται ἀπὸ μακρῶς. Καὶ ὅταν θελήσωμε νὰ τὸ πιάσωμε, νὰ τὸ ἰδοῦμε ἀπὸ κοντά, μᾶς πιάνει ἕνα δυσάρεστον αἰσθημα— καὶ κάποτε πολὺ πικρὸ, — ποῦ ὀνομάζεται ἀπογοήτευσις.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διὰ τὸν δυστυχῆ, καὶ ἡ μικρότερα χαρὰ εἶνε μεγάλη εὐτυχία.
[Ἀπὸ τὰς Σημειώσεις τοῦ Γόβη.]

κίαν, εἰς τὰς ἠπείρους καὶ εἰς τὰς νή-
σους, ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς αὐστηρᾶς λο-
γοκρισίας, ἡ ὁποία εἶνε ἡ χειροτέρα δου-
λεία! Νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ ἐθνικὸν
σχολεῖον, καὶ τίποτε ἐθνικὸν νὰ μὴν
εἰμποροῦν νὰ μάθουν, παρὰ «κρυφά, μὲ
φόβον καὶ μὲ κίνδυνον»! Τίποτε νὰ μὴν
ἔξευρον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστο-
ρίαν, ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ ἀρχαίου Ἑλ-
ληνισμοῦ, ἀπὸ τὰ φάντασμα μαρτύρια
τοῦ Ἑλληνικοῦ μεσαιῶνος, ἀπὸ τὴν αἰ-
γλήσαν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, τί-
ποτε, παρὰ μόνον ὅ,τι κατώρθοναν νὰ ρ-
πάξουν, νὰ κλέψουν, ἀπὸ τὴν προφορι-
κὴν παράδοσιν, τὴν ἀτελή, ἢ ἀπὸ κανὲν
βιβλίον εἰσαγωμένου λαθραίως!..

Σεῖς οἱ ἐλεύθεροι, οἱ ὅποιοι ἐγεννή-
θητε καὶ ἀνετράφητε ἐδῶ μὲ τὴν ἐλευ-
θερίαν, ἐραντάσθητε ποτὲ τὴν ἀφάντα-
στον αὐτὴν δουλείαν τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἀ-
δελφῶν σας; Ἐραντάσθητε ποτὲ τὸ
σκότος, εἰς τὸ ὅποῖον τοὺς ἐκρατοῦσεν ἡ
ἀπαισία λογοκρισία; Κ' ἐ-
συλλογίσθητε τὴν μαύρην
δουλείαν, εἰς τὴν ὁποίαν
ἦτο βυθισμὸν τὸ ἥμισυ
σχεδὸν ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ;...

Τώρα, μὲ τὸ Σύνταγμα,
ἡ λογοκρισία κατηργήθη. Τὰ
βιβλία εἶνε ἐλεύθερα, τὰ
σχολεῖα ἐλεύθερα, τὰ μα-
θήματα ἐλεύθερα. Καὶ οἱ
μαθητὰ ἐλεύθεροι. Διὸ ἐ-
χουν πλέον τὴν μεγαλειέ-
ραν ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία εἶνε
ἡ πνευματικὴ. Μανθάνουν
ὅ,τι πρέπει νὰ μάθουν διὰ νὰ
εἶνε Ἑλληνας, ἢ μᾶλλον
ἐπειδὴ εἶνε Ἑλληνας. Ἐν-
τροφεοῦν εἰς τὰς σελίδας τῆς
ἐθνικῆς τῶν ἱστορίας. Ἐνδια-
τρέθουσαν εἰς τὰ κατορθώματα
τῶν προγόνων τῶν. Μανθά-
νουν τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἐνθουσιάζ-
ονται, θαυμάζουν, παραδειγματίζονται.
Καὶ ὁ ἐθνισμὸς, ἡ φιλοπατρία τῶν, ἡ
λιμοκτονοῦσα πρῖν, εὐρίσκει τώρα εἰς
τὸ Σχολεῖον τροφήν...

Ποία ἀνακούφισις! Ποία ἰκανοποίη-
σις! Ποία χαρὰ! Καὶ πόσον ὄρατα τὴν
ἐκφράζει ἡ ἀφελὴς ἐπιστολὴ τῆς φίλης
μας! Ναι, εἶνε ὅ,τι συγκινητικώτερον
ἀνέγνωσα ὡς τώρα διὰ τὸ γεγονός, αὐτὸ
καθ' αὐτὸ συγκινητικόν, τῆς ἀνακηρύ-
ξεως τοῦ τουρκικοῦ Συντάγματος, τὸ ὁ-
ποῖον ἀπέδωκεν ἑξῆς τὴν ἐλευθερίαν,
τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν πατρίδα, εἰς
τὰς ἑκατομμύρια Ἑλλήνων!

Σὰς ἀσπασίας ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πτωχεία εἶνε πολλὰκις ἀνοικτοχέρα
καὶ τοῦτο διὰ νὰ κρύπτεται.
[Ἀπὸ τὰς σημειώσεις τοῦ Γούνη]

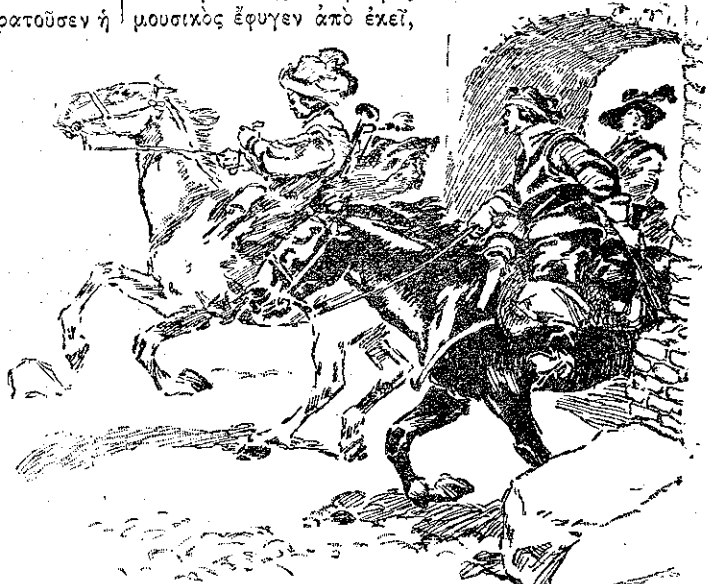
**ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΓΕΙΡΟΣ
ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ**

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ὁ Λούλλης, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν
τῆς Δεσποινίδος, εὐρέθη εἰς ἄκραν ἀμη-
χανίαν.
Τίποτε δὲν ἐνοοῦσεν ἀπὸ αὐτὰ ὅλα
εἰμὴ ὅτι δὲν εἶχε πλέον οὔτε κύριον, οὔτε
στέγην. Ἡ προστάτριά του τὸν ἀφινεν
εἰς τὴν δρόμον, ὅπως τὰ βαρέλια τοῦ
ὄξους καὶ τὰ κιβώτια τῆς σοκολάτας.
Καὶ κάλιν αὐτά, — ἐσυλλογίζετο βλέ-
πων τοὺς γείτονας παντοπώλας ἀπά-
γοντας τὰ λείψανα τοῦ φορτίου, — τὸ
ὄξος καὶ ἡ σοκολάτα, εὐρίσκουσαν γρή-
γορα ἀνθρώπους πού τὰ θέλουσαν. Ἐμένα-
δμως ποῖος θὰ μὲ θελήσῃ τώρα;

Περίλυπος, ὁ μικρὸς
μουσικὸς ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ,

«Ἴππεῖς πληγωμένοι ἐπερνοῦσαν...» (Σελ. 354, στ. α')

Μακρὰν ἐφαίνετο ὠραιότητα πρασιναδα.
Τὸ θέαμα τοῦτο, ἥμερον καὶ εἰρηγι-
κόν, μετὰ τοὺς τρέμους καὶ τοὺς κό-
πους τῆς ἡμέρας, ἐπανάφερε τὴν γαλή-
νην καὶ τὴν φαίδροτητα εἰς τὴν ψυχὴν
τοῦ μικροῦ μουσικοῦ. Τὸ μέλλον του τὸ
ἐβλεπε τώρα διὰ μέσου τοῦ διπλοῦ πρί-
σματος τοῦ ἀραιῶ ἡλίου καὶ τῆς νεό-
τητός του· καὶ τὸ ἐβλεπε πλέον ἢ ρόδι-
νον...
Μία ἰδέα τῶ ἐγεννήθη ἑξαφνα, μία
ἐμπνευσις τῶ ἦλθεν.
— Ὁ παραγκιόζης! ἀνέκραξεν. Ὁ
παραγκιόζης τοῦ μικροῦ βασιλέως!

Καὶ ἡσυχος, σταθερὸς, γνωρίζων πλέον
πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ τὰ
βήματά του, ὁ Λούλλης ἤρχισε νὰ βα-
δίξῃ ἢ μᾶλλον νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ Κερα-
μεικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἀπόδοσις τοῦ Παραγκιόζη.

Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ὁ
μικρὸς μουσικὸς ἐλάμβανεν
ἀπόδοσιν τρέφοντι σοφωτά-
την. Δὲν ἔκαμνεν ἄλλως τε
παρὰ ὅ,τι καὶ ὅλοι ἐκείνοι
οἱ μεγιστάνες, ὅλοι οἱ αὐ-
λικοὶ, οἱ ὅποιοι μετὰ τὰ συμ-
βάντα τῆς 2 Ἰουλίου, πού
ἐσημείωσαν τὴν νίκην τοῦ
βασιλικῆς κόμματος καὶ τὴν
λήξιν τῆς Σφενδόνης, ἐ-
πίστευσαν νὰ δώσουν ὄρον
πίστεως πρὸς τὸν Λουδοβί-
κον ΙΔ', τοῦ ὁποίου τώρα
ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ βα-
σιλεία.

Ὁ Λούλλης, εἰς τὴν
ἀμηχανίαν του καὶ εἰς τὴν
ἀπομόνωσιν του, ἐνεθυμήθη
ἑξαφνα τὸν Παραγκιόζην
πού τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ
μικρὸς βασιλεὺς, εἰς τὸν
Ἅγιον Γερμανόν, τὴν ἡμέ-
ραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς μουσικὸς
τῶ εἶχε προμηθεῖσθαι διὰ τοῦ στρατηγῆ-
ματός του μίαν κλίνην. Καὶ χωρὶς ἄσυ-
λον τώρα, χωρὶς προστάτην, ἀπεφάσισε
νὰ υπάγῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συνδρομὴν καὶ
προστασίαν ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῶ εἶχε
κάμῃ τὸ παράδοξον αὐτὸ δῶρον, δειγμα-
τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Ποῦ καλὰ τὸ ἐσυλλογίσθη.
Ἐφθασε λοιπὸν ὁ Λούλλης εἰς τὸ
Κεραμεικόν, τὸ ὅποιον εὐρεν ἀνω-κάτω.
Αἱ θύραι τοῦ ἀνακτόρου ἦσαν ὀρθάνοι-
κτοι, αἱ κλίμακες γεμάται κόσμον. Ἰπ-
πρέται ἐπαίρναν τὰ ἰδιαίτερα ἐπιπλα-
τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος καὶ ἔφερναν
τὰ ἐπιπλα τοῦ Δεσπότη, ὡς ἐτίτλοφο
ρεῖτο τότε ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λου-
δοβίκου ΙΔ'.

Ἐν τῶ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀταξίας
τὸ παιδίον ἠμπόρесе νὰναθῇ εἰς τὸ δω-
μάτιόν του, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς

Εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον τοῦ
ὕπερφου, εὐρεν ὅλα του τὰ πράγματα
ὅπως τὰ εἶχεν ἀφίσθι ἀναχωρῶν.
Ὁ Λούλλης ἐτρέξεν εἰς μικρὸν ἐρ-
μάριον τοποθετημένον ἄνωθεν τῆς κλί-
νης του, τὸ ἀνοιξε καὶ εὐρε μέσα τὸν
Καραγκιόζην τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' μὲ τὸ
ἐρυθρὸν ἔνδυμα τοῦ Συμβούλου. Τὸ παι-
δίον ἤρπασε τὸ παιγνίδιον, τῶ ἐφάνη δὲ
ὅτι ὁ Καραγκιόζης, καθὼς τὴν ἐκύτταζε
μὲ τὰ ἀκίνητα μάτια του, τῶ ἔλεγε:
— Ναι, ἐγὼ εἶμαι!... Εἶμαι τὸ τε-
λευταῖόν σου καταφύγιον!... Ἐγὼ θὰ
σὲ κάμω πάλιν εὐτυχῇ!...
Ἐνθαρρυνθεὶς καὶ ἐλπίσας, ὁ Λούλ-
λης ἤλλαξεν ἔνδυμα, — πράγμα ἄ-
ναγκαῖον μετὰ τὰς περιπετείας τοῦ τα-
ξιδίου του καὶ προπάντων τῆς ἀφιξέως
του, — ἐκαλλωπίσθη ἐξαιρετικῶς, ἐκρυψε
τὸν Μπουρούϊ ὑπὸ τὰς πτυγὰς τοῦ μαν-
δύου του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν
καὶ διεμηθύνθη πρὸς τὰ βασιλικὰ ἀνά-
κτορα.

Εἶχε βραδυάσῃ πλέον, ὅταν τὸ παι-
δίον εἰσήλθε μὲ θάρος εἰς τὸ φυλακτεῖον
τῶ ἀνακτόρων.
Οἱ φρουροὶ συνωμίλουσαν ζωρῶς περὶ
τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, καὶ ἐπίνον
εὐθύμως πρὸς τιμὴν τῆς βασιλικῆς νί-
κης, ἡ ὁποία ἐτερομάτιζε μίαν μακροχρό-
νιον καὶ ἀνωφελὴ δι' ὅλους ἐπανάστασιν.
Ὁ Λούλλης ἐπλησίασε τὸν ὀμίλον
τῶ ἀξιωματικῶν καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ
τὸν βασιλέα ἢ τὴν ἀντιβασίλισσαν.
Οἱ στρατιῶται ἤρχισαν νὰ γελοῦν.
— Καλὲ τί μᾶς λές! εἶπεν εἰς ἐξ
αὐτῶν νομίζεις ὅτι μπαίνει κανεὶς ἐστὺ
βασιλεῖ, ἔτσι ὅπως μπαίνει ἐστὺ μύλο;
Ἐνας ἄλλος ἐπροχώρησεν ἀπειλητι-
κῶς καὶ ἐφώναξε:
— Μᾶς κάνεις τὴ χάρι νὰ μᾶς ἀ-
δειάσης τὴ γωνιά; Ἀπόψε δὲν ἔχομε
καιρὸ νὰ διασκεδάσουμε μὲ παληόπαιδα
σὰν καὶ σένα.

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ ποσῶς ἀπὸ αὐτὴν
τὴν ὑποδοχὴν, ὁ Λούλλης ἐβγαλεν ἀπὸ
τὸν μανδύαν του τὸν Καραγκιόζην, καὶ
τείνον αὐτὸν πρὸς τὸν ἐκπληκτον ἀξιω-
ματικὸν τῆς φρουρᾶς, ἐπέμεινε:
— Σὰς παρακαλῶ, κύριε ἀξιωμα-
τικέ, νὰ στείλετε αὐτὸ τὸ παιγνίδι πρὸς
τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα καὶ νὰ τοῦ
πῆτε ὅτι τὸ παιδί τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ
εἶνε κάτω.

Γενικὸς γέλως ὑπεδέχθη τὸ λογιδριον
καὶ τὸν κοκκινόφρον Καραγκιόζην.
Ὁ ἀξιωματικὸς, νομίσας ὅτι εἶχε νὰ
κάμῃ μὲ τρελλόν, ἠτοιμάσθη νὰ τὸν ἀρ-
πάξῃ ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ νὰ τὸν πετάξῃ
ἔξω, ὅταν ἕνας στρατιῶτης ἐσηκώθη ἑ-
ξαφνα καὶ εἶπε:

— Σταθῆτε! ἀναγνωρίζω αὐτὸ τὸ
παιγνίδι· εἶνε ὁ Μπουρούϊ! θυμῶμαι
ὅταν ἤμουν φρουρὸς εἰς τοὺς ἀντιθαλά-

μου, ὅτι εἶδα τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειό-
τητα νὰ παίξῃ μαζί του, πρὸ ὀλίγων
μηνῶν.
— Μ' ἄφου σὰς λέγω ὅτι ὁ Βασιλεὺς
μὲ διέταξεν εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν νὰ
τοῦ φέρω σήμερα τὸν Καραγκιόζην του!
ἐβεβαίωσεν ὁ Λούλλης.
Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς ταύτης, οἱ φρουροὶ
συνδιεσκέφθησαν ἐπ' ὀλίγον· τέλος, εἰς
ἕξ αὐτῶν, λαθῶν τὸν Καραγκιόζην, ἀ-
πεφάσισε νὰ υπάγῃ καὶ νὰ τὸν δώσῃ εἰς
τὸν ἀξιωματικὸν τῆς υπηρεσίας.
Ἡ ἀπάντησις ἀγγῆσε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ
Λούλλης ἤρχισε νὰ χάνῃ καὶ τὴν τε-
λευταίαν του ἐλπίδα, ὅταν ὁ ἀξιωματι-
κὸς παρουσιάσθη μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ὁ-
δηγήσῃ ἀμέσως τὸν κομιστὴν τοῦ Κα-
ραγκιόζη πλησίον τοῦ Βασιλέως.
Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἰδιαίτερα δω-
μάτια τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὁ Λούλλης
διέσχισεν, ἀκολουθοῦν
τὸν ὄδηγόν του, ὀλο-
κλήρον τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τοῦ ἀνακτό-
ρου, τὴν οἰκοδομηθεῖ-
σαν ὑπὸ τοῦ Ρισελιέ,
μὲ τὴν λαμπρὰν τῆς
στοάν, πλουσίως ζω-
γραφισμένην καὶ στο-
λισμένην μὲ ἀγάλματα.
Εἰς τὸ πρῶτον πά-
τωμα δὲν ἠγαγκάσθη
νὰναμείνη πολὺ, διότι
μία ὑπασπίστρια τῆς
Ἄννης τῆς Αὐστρια-
κῆς ἦλθε νὰ τὸν παρα-
λάβῃ, καὶ τὸν εἰσήγα-
γεν ἀμέσως εἰς μεγά-
λην αἴθουσαν ὅπου εὐ-
ρίσκετο ὁ Βασιλεὺς
μετὰ τῆς Ἀντιβασί-
λισσης.
Μόλις εἰσήλθεν ὁ
Λούλλης, εἶδε τὸν Κα-
ραγκιόζην, τὸν ὅποιον
εἶχαν ἀφίσθι ἐπάνω εἰς
ἕνα τραπέζι καὶ τὸν ὁ-
ποῖον ὁ νεαρὸς μονάρ-
χος ἐκύτταζε περιλυ-
πως, ὡς νὰ ἐνεθυμεῖτο
«Ἡ προστάτριά του τὸν ἀφινεν εἰς τὸν δρόμον.» (Σ. 368, στ. 6')

μᾶς ὑπηρετήσατε μὲ πίστιν καὶ μ' ἐν-
φύαν· εἰμεθα διὰ τοῦτο πρόθυμοι νὰ σᾶς
ἀνταμειψώμεν.
Ἡ Ἀντιβασίλισσα, χωρὶς νὰ λέγῃ
τίποτε, ἐμειδία εὐμενῶς βλέπουσα τὸν
Λούλλην, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἐνε-
θάρρυνε νὰ ὀμιλήσῃ.
Ὁ μικρὸς μουσικὸς τὸ ἀπεφάσισε.
Διηγήθη τὰς φοβεράς περιπετείας τῆς
ἡμέρας ἐκείνης, ἐξηγήσας πῶς εὐρέθη
ἑξαφνα μόνος, χωρὶς ἄσυλον, χωρὶς
προστασίαν, ἀφού ὁ δοῦξ Γκιζης τὸν
ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διὰ νὰ τὸν
σκουδάσῃ καὶ τὸν ἐγκατέλειπεν ἔπειτα
εἰς τὸ ἔλεος τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος.
Ὁ Βασιλεὺς συνωφρῶθη.
— Ἦσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς
τῆς τρελλῆς; ἠρώτησε· καὶ τί ἐκάμνατε
λοιπὸν εἰς τῆς ἐξαδέλφης μου;
— Ἦμουν μουσικὸς, Μεγαλειότητε!

«Ἡ προστάτριά του τὸν ἀφινεν εἰς τὸν δρόμον.» (Σ. 368, στ. 6')

— Καὶ τί ὄργανον ἐπαίξατε;
— Ἄπ' ὅλα.
Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἐμειδίασε.
— Βλέπω ὅτι εἶσθε σπάνιον παιδί,
εἶπε, καὶ ἂν ὁ Βασιλεὺς συγκατατίθε-
ται, εἰμποροῦμεν νὰ σᾶς κατατάξωμεν εἰς
τὴν ἰδιαίτεράν μας ὀρχήστραν.
— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Βα-
σιλεὺς· διότι ἐπιθυμῶ νὰ προσκολλήσω
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐκεῖνον, πρὸς
τὸν ὅποιον ἔδωσα ἄλλοτε τὸν Καρα-
γκιόζην μου, διὰ νὰ τῶ ἀποδείξω τὴν
εὐγνωμοσύνην μου.
— Τί θέλετε, κύριε; Ὁ Καραγκιό-
ζης αὐτὸς μᾶς ὑπενηθιμίζει ὅτι ἄλλοτε

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχαίρομεν έγκαρδίως δι' επίτυχίαν είσι- τήριον "Ανναν Άντωνοπούλου, Μα- ρικαν Κανέλλη και Μενεξεδέμιο Μπουσετάκι. — Αθάνατος Ψυχή, Σουφραζέτ. (H,663)

Ακούοντες την ήχώ της καρδιάς μας, θά ψηφίσωμεν ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝ- ΝΑΣ και ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟ- ΠΟΥΛΟ. Περί εκείνης όμως ή όποία μάς προτρέπει εις τούτο θά συμβουλευθώμεν την ΜΑΓΙΚΗΝ ΔΙΜΝΗΝ. — Κεροβάτης Πάν, Κόνκειον Άσμα. (H,664)

Εδυσσεύς (;) μέθοδος Όνειροπόλου, προσπαθούντος να μετριάση έντύπωσιν παραγομένην εξ άλλεπαλλήλων άπ' αυτού ά- ποσιροτήσων (H,537, 541, 527, 538, 562, 612) διά δημοσιεύσεως άποχωρήσεως (616, 637) άνυπόκριτων φίλων άπ' ήμών. Δέν θά ήτο προτιμότερα σιγή, τρηθείσα μόνον εις πρόκλησιν (540) Δάτρου του Άπειρου περί στοιχημάτος ;

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (H,665)

Οχι μόνον, Εδγή της Μάννας, δέν έπέ- ζήτησα την μετά της Αιγυπτιακής ά- δυναμίας συνεργασίαν, άλλα και την ύφ' ήμων διά μέσου τρίτων διας προταθείσαν συμ- μαχίαν διαρρήθην άπέκρουσα, έφ' όσον μάλι- στα άμφοτέροι διαγωνιζόμενοι διά πρωτεία προσσχός δημοψήφισματος, άδύνατον καθι- σταταίσθητεργασθήναι. Σοι δέ, Αιγυπτία Βα- σιλόποι, υπέθυμιζω ότι σοι έγραζον, ότι εις τα ύπό της Εδγής της Μάννας άποσταλέντα πέρσιν ψηφοδέλτια και μέν έψηφίσθη, άλλα ταύτα δέν υπερέβαινον τά 20, πολυ άπέχοντα των 100 άτινα μοι ύπέσχετο. Τις λοιπόν δο- λώς έσέβηθ ;

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ (H,666)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ (ΒΟΛΟΥ) ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ (ΒΟΛΟΥ) ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ (ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ) (H,667)

ΜΑΡΚΟΝΕΙΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΔΑΡΙΣΣΑ, 5 Οκτωβρίου 1908, Είς Βόλον.

Θεσσαλοίς ύποψηφίσις : ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ, ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΩ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΩ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ. Έκθρονον ύ- ποστήριξ.ν.

Ό Σύλλογος ΠΑΡΑΗΗΝΕΙΟΣ (H,668)

ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ (ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ)

Εύχαριστώ θερμάτα Ταπεινών Κύριον, Σμυνην Κυρίαν. — Ανταλλάσσω ταχ. δελτάρια. I. Παπασταθίου, Poste Restante, Βόλος. — ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ.

Προς άρσιν πάσης παρεξηγήσεως, τό έν Βόλω Λατρούμικόν κόμμα δηλοί, ότι έν τή 597 άγγελία εκ λάθους παρείσεφρυσ θευδώννον Σθενελαίδας άντι του Εύδομου Ρόδου. (H,671)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ

Αποχωρών Διαπλασιακής κινήσεως παραι- τούμαι του Προέδρου «Τιτοφόρου Συλλόγου» εύχαριστών Πυργίους τιμήσαντάς με διά του αξιωματός τούτου, παρέγων έν τούτοις την ύποστήριξίν μου εις Λατρούμι- κόν κόμμα. — Εργάνης. (H, 673)

Ελληνοπαίδες ! Όλοι την ψήφον σας να δώσατε εις την ποητήν μας ΕΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ την τόσους μυχιούς πόθους εκφράζουσαν και εις όλον τον συνδυασμόν της «Πανελληνίου Αιγυπτιακής Ένώσεως».

ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Άντιρόσος Παναγυπτιακής Ένώσεως, Πρό- ενος Κράτους Άνωκοκάρδων wadi Halfa Soudan.

Στην έορτήν σου, Αυστηής Υπαρξίς, στέλλω μετά των θερμοτάτων μου σύ- ζων ένα μικρόν γραμματά. — Μαγεμένο Αερογιάλι. (H, 675)

ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Κατόπιν κοινής συνεννόησεως και άποφάσεως πάντων των έν Θεσσαλία συλλόγων : «Αλ- μυρού» (Άλμυρού) «Ελπίδος» (Βόλου), «Νίσης» (Καρδίτσας), «Παραπηλείου» (Δα- ρίτσας), και «Ωραίου Θεσσαλού» (Τρι- κάλου), ιδρύεται «Σύνδεσμος Πανθεσσα- λικός», ούτινος έδρα και κέντρον έσται ο Βόλος.

Ό «Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος» κατορ- θώσας να συγκεντρώση έν εαυτώ τους άπαν- ταχού Θεσσαλοίς, άποτελούντας άνέκαθεν δύναμιν σημαντικωτάτην, άφ' ήνός μέν έχει σκοπόν την διά παντός μέσου λαμπροτέραν συμμετοχήν αυτού έν τοις Δημοψηφίσμασι, άφ' έτέρου δέ, εργαζόμενος συγχρόνως και προς εύρύτεραν διάδοσιν της «Διαπλάσεως», θέλει διοργανώνει έορτάς, έσπερίδας και εί τι άλλο παρεμφερές, τέμνωσιν τοιουτοτρόπως νέαν όδόν άνάσεως και ενεργείας εις την κίνησιν της «Διαπλάσεως».

Ό Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος δεχόμε- νος ως μέλη ούχί μόνον Θεσσαλοίς, άλλα και πάντα άλλον θά ιδρύση πρακτορεία εις όλας τάς πόλεις της Ελλάδος και του έξω Έλλη- νισμού.

Ό «Πανθεσσαλικός Σύνδεσμος» ύπο- στηρίζει τό νικηφόρον Λατρούμικόν κόμμα. Γενομένην άρχαιρεσιών εξέλεγξασιν : Πρόε- δρος : Χρυσόφτερη Έλπίδα, Άντιπρόε- δροι : Αναγέννησις του Έλληνισμού, Πάλ- λουσα Καρδία, Γενικός Γραμματέυς : Λα- τρευτή Κωνσταντίνος, Είδικός Γραμματέυς : Περιπλανώμενος Άθηναίος, Ταμίαι : Προσφιής Ανάμνησις, Σύμβουλοι : Εύ- σομον, Ρόδον, Βασίλισσα των Κυμάτων, Χρυσό Άγγελούδι.

Αναγνωρίζονται πρακτορες «Πανθεσσα- λικού Σύνδεσμου» :

ΓΑΡΓΑΦΙΑ ΚΡΗΝΗ έν Άλμυρό. ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ έν Καρδίτση. ΡΟΔΙΖΟΥΣΑ ΑΥΓΗ έν Δαρίτση. ΘΕΣΣΑΛΟΠΑΙΣ έν Τρικάλου.

Ζητούνται πρακτορες και άλλαχού. Μέλη δεκτά πανταχούθεν. Αί άρχαιρεσίαι θά γίνον- ται καθ' εξαμηνίαν. Συδρομη προαιρετική. Διά πάσαν πληροφορίαν άπευθυνθήτωσαν κ. Ιωάννη Π. Παπασταθίου, Poste restante Βόλου. (H,676)

Όνειροπόλε ! Τα λεγόμενά σου όμοιάζον σανίδα ναυαχού. Πανταχούθεν έγκατα- λειφθείς, προσπαθείς να περισώσης τό γόη- τρόν σου. Απορούμεν πώς τολμάς να ζητήης και τον λόγον, άλλ' επέμας, υμείς πρώτοι με άλλους 15 ψηφοφόρους χάριν τίνος σ' έψη- φίσασμεν πέρσει ; Βεβαίως χάριν του Έλλη- νικού Φιλοτίμου ή μήπως οι ψήφοί μας δέν λογίζονται Αιγυπτιακά ; — Ξενητέμνο Έλ- ληνόπουλο, Νυκτοκόραξ, Κήρυξ του Δικαίου, Τόπος, Βασιάνος Σναρσίας, Έλπίς του Μέλλοντος, Ήραϊός Νείλος κλπ. (H, 677)

Προσφιλεστάτη Βασίλοποι, τά πιο θερμά μας συλληπητήρια διά τον θάνατόν αγαπητής σου εξαδέλφης. — Ιδανικότης, Μα- ρεώϊος Δίμνη. (H, 678)

Την προσεχή Δευτέραν, έορτήν της Α. Μ. της Βασιλίσσης των Άνωκοκάρδων τελεσθήσεται έν τή Ιερή νάφ των άνακτόρων δοξολογία, χοροστατούντος του Άρχιεπι- σκόπου Γερμανού, Πατριάρχου Άνωκοκ- αρδων. (H. 679)

Νυκτοκόραξ ! Σεις που ξερέτετε φαρσί τά χιόντικα... έν μου λέτενε, εΐξήριενε έντα θά πη ; φουφούλα ή βράχα του Μισέ Τζανή ; — Αιγυπτία Βασίλοποις. (H, 680)

Βασίλοποι, Νυκτοκόραξ ! δουλειά έν εΐχατενε και δουλειά εύρήκατενε. Έν πάτενε να γλυτώσατε τον Μισέ Μπουρλή και Μισέ Ντζανή που μπλέξασι τες ποδάρες τουσ τον πήγαδο ; — Ιδανικότης. (H, 681)

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Θερμώς εύχαριστώ Μενεξεδέμιο Μπουσε- τάκι και Φαληρικην παριάν δι' ένθου- σιώδεως των εύχάς. — ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ,

Εκλυοτάτην ύποχρέωσιν ύποστήριξιν έπαμφιλότατο ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΩ. — Σπινθηροβόλος Άρκτος, Άφροστειφα- μένο Κόμμα, Υπεροπατριδική Μαγιστέρα, Άγνή Ταυγέτη, Αδν Τσιτσινο Καραμέλο.

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά και δελτάρια είκονογρ. μετά των έν Θεσσαλονίκη συνδρομητών της Διαπλάσεως. Μακεδονικός Πόθος. (H,685)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ (Πρόην Έλληνομακεδονοπαίς) ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΟΝ Υποψ. Δημοψηφίσματος 1908

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 14 (οί έξής : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φρ. 1,10 Τόμος 1 (ο 10ος πλησιάζων να εξαντληθῆ) φρ. 10. Τόμοι 8 (οί έξής : 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) προς φρ. 2,50 έκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1907) Τόμοι 5 : των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, όν έκαστος τιμάται : Άδετος φρ. 3 ταχυδρομικός 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50. Τόμοι 7 : των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, όν έκαστος τιμάται : Άδετος φρ. 7. Χρυσόδετ. φρ. 10. Τόμοι 2 : του 1906 και 1907, έ- καστος άδετ. φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπερσετα και από του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription rates for different regions (Εσωτερικού, Εξωτερικού) and publication details (ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΑΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ).

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ : — Πολλά ζητείτε από τον καλόν αυτόν άνθρωπον. "Ας είνε, σάς ύπόσχομαι ότι θά του 'πώ να σάς εύχαριστήση, και διά να τον πείσω θά τον πληρώσω καλά. ΧΡΗΣΤΟΣ : — Θά δεχθῆ, κυρία, γιατί παραπονείται ότι δέν κερδίζει αρκετά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ : — Το ξεύ- ρεις, Χρηστάκη, ότι είσαι ένας πολυ καλός δικηγόρος των πτωχών και των ταπεινών ; Μπράβο, παιδί μου ! Σε συγ- χαιρω διά τά εύγενή σου αί- σθήματα. Και είμαι βεβαία ότι σαν μεγαλώσης, πολλοί δυσ- τυχείς θά όφείλου εις την εύγλωττίαν σου την καλλιτέ- ρεισιν της τύχης των.

Ό Αντώνιος έτήρησε την ύπόσχεσίν του. Είς τάς δύο μετά μεσημβρίαν, ο κώδων της έξωθύρας άντήχησε ζωηρώς, και εις τον άσυνήθως παρατε- ταμένον αυτόν κωδωνισμόν, ο Μπιριμπής άνταπεκρήθη δι' ή- χηρού όγκανίσματος. Ό άμαξάς, προσιδοποιημέ- νος περί της επισκέψεως του θιασάρχου, ήνοιξε την θύραν της επάυλεως, και ο Άντώ- νιος εισήλθεν.

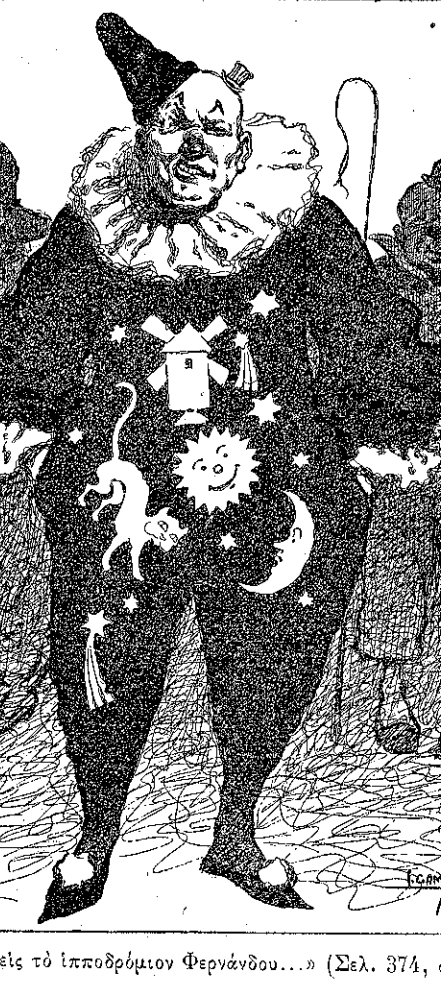
Η Άνίτα τον ήκολούθει δειλή και συνεσταλμένη. Ό Γιάννης εισήγαγε τους επισκέπτας εις την αίθουσαν και έτρεξε να είδοποιήση την κυρίαν Λεντούκ. Ό Αντώνιος έπωφελήθη της άπομονώσεως αυτής, διά να επισκοπήση τό δωμάτιον όπου εύρίσκετο και να βεβαι-

ωθῆ ότι ή θύρα ή δαηγούσα εις τον κή- πον, άνοιγεν εύκολα. Η επίθεώρησις των επίπλων, των εικόνων και των σπανίων κομψοτεχνη- μάτων, τον έπεισε περί του πλούτου των οικοδεσποτών. Και παραδόξον μειδίωμα εφώτισε την συγγήν του μορφήν. Η Άνίτα έστέκετο ακίνητος έν τῷ μέσῳ της αίθούσης, θαμβωμένη από την πολυτέλειαν εκείνην, της όποίας ούτε καν έφαντάζετο την ύπαρξιν. Αί τόσον άντίθετοι σκέψεις και των

δύο διεκόπησαν αΐφνης υπό της αφί- ξεως της κυρίας Λεντούκ, ή έποία τῷς είπε με πολλήν καλώσύνην και λεπτό- τητα : — Έμάλωσα τον Γιάννην, ο όποιος, ένῶ ήμπορούσε να σάς δαγήγησιν κατ' έύ- θεϊαν εις την κήπον, σάς έφερε να σάς φυλακίση εις τό πληκτικόν αυτό δωμά- τιον. ΑΝΤΩΝΙΟΣ : — Είθεσ πολυ καλή, κυ- ρία Λεντούκ, και ήλθα να σάς εύχαρι- στήσω διά την γενναιοδωρίαν σας.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ : — Η λέ- ξεις δέν είνε κατάλληλος. Έν τούτοις χαιρω πολυ που ήλ- θατε εις τον πύργον και είμ- πορώ ούτω να σάς κάμω μίαν αίτησιν. ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ύποκλινώμενος : — Είς τάς διαταγάς σας, κυρία. ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ : — Ό Χρη- στος μάς περιέγραψε μ' έν- θουσιασμόν την ώραίαν βρα- δυάν ποῦ έπέρασεν εις τό θέα- τρόν σας. Και ή διήγησις του έκαμε τόσην έντύπωσιν εις τά παιδιά μου, ώστε με παρεκά- λεσαν πολυ να τά πάγω εις καμμίαν παράστασιν. Δυστυ- χώς ή ώρα των παραστάσεων δέν είνε κατάλληλος, και δι' αυτό δέν είμπορώ να έκκλη- ρώσω την έπιθυμίαν των. Άλ- λά...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ : — Έγνοώ, κυρία. Έπιθυμείτε να δώσωμεν εκ του προχείρου καμμίαν παρά- στασιν εις τον κήπον. Δέν υπερτιμώ τά καλλιτεχνικά μου χαρίσματα, τά θέτω όμως εξ ολοκλήρου εις την διάθεσίν σας. ΚΥΡΙΑ ΛΕΝΤΟΥΚ : — Εύχαρι- στώ πολυ. Άλλά σκηνη ; ΑΝΤΩΝΙΟΣ : — Ό πράσινος τάπης του κήπου σας άρκεί' Άν δέν άπατώμαι, ύπάρ-

Κλιόν εις τό ίπποδρόμιον Φερνάνδου... (Σελ. 374, στ. α'.)